

Deneme
Oktay ÇAĞATAY

BU BİR VEDA YAZISI DEĞİL

2003 Yılında Isparta Aksu Kaymakamı iken mahrumiyet ilçe hizmetimi yapmak üzere Andırın'a tayin edildiğimi öğrendiğimde her yeni tayin olunan ilçeye karşı duyulan merak ve Doğu Bölgesi hizmetimin 2 yılını bu konumdaki bir ilçede yapabilmenin memnuniyeti kaplamıştı içimi. Ankara'da resmi işlerimi takip için bulunduğum 15 günlük meyil müddetimi sırasında ziyaretine gittiğim bir ağabeyim nereye gittiğimi öğrenince "dur sana şiirini okuyayım Andırın'ın " demiş ve o meşhur ama haksız "Dırın dırın" la başlayan her Andırınlının bildiği şiiri okumuş ve gülerek "ne işin var orada " demişti. Halbuki ben tüm ayrıntılarıyla olmasa bile çok özelliğini eskiden beri tanıdığım Andırınlı arkadaşlarımdan öğrenmiştim. Her ne kadar o zamana kadar onların çoğu kendine Adanalıyım diyordu ise de !.. Andırın benim için iyi bir atama bölgesiydi, sevinçle geldim, başladım. Daha ilk günlerde gelen ziyaretçilerin yoğunluğu, insanların bakışları, cümleleri içimi ısıtmış bile. İnsanların yüzleri, tavırları, kullanılan kelimeler, tabirler benimde içinde doğduğum ve yaşadığım coğrafyayla neredeyse aynı olması bu iç sıcaklığını daha da artırdı sanırım...

Günler geçtikçe yaptığım köy gezileri ile etrafı daha iyi tanıdıkça ne yazık ki aslında bana bu iç sıcaklığını hissettiren tüm olumlu yönlerine rağmen insanların hak etmediği hizmet eksiklikleri ve birçok konudaki yoksunluklarla bir arada yaşadığını gördüm, üzüldüm. Öyle acı manzaralarla karşılaşırıyordum ki; kucağında bebeği ile kilometrelerce yürüyüp, köyüne ulaşmaya çalışan kadınlar, ekmeğinin arasındaki bir dilim helva ve elindeki meyve suyu ile okul duvarının dibinde diz çökmüş öğlen yemeği yediğini zanneden öğrenciler, eşeklerle su çeken yaşlılar Kadirli'ye bile giderken midenizi bulandıran yollar, merkezde bile çevrildiğinde su veremeyen musluklar... liste uzayıp gidiyordu.

Hep de olumsuzluk yoktu ya bu güzel ilçede. Çocuklardaki öğrenim görme isteği, "Haydi kızlar okula kampanyasında" beni gururlandıran okul çağında olup da okula gitmeyen kız çocuğumuzun olmaması, dağ başında şevkle çalışan öğretmenler, dışarıda yaşayan bin türlü zorluğu aşmış kendini yetiştirmiş Andırınlılar ve bekli de en önemlisi devlet, bayrak, millet sevgisi vardı.

2 yıllığına geldiğim ilçede 4. yılını bitirirken az önce saydığım eksikliklerin giderilmesi için bizlere sunulan imkanları en üst seviyede elde etmek ve en üst düzeyde kullanabilmek için elimden gelen her şeyi yaptığımı bekli de bu yüzden Andırın'ın tarihinde en çok kalan Kaymakam olduğumu ve toplumun her kademesinde daha uzun süre kalmam için dua eden insanların bulunduğunu sanırım herkes biliyor. Bir idareci için gurur verici o kadar güzel bir şey ki bu. Nasıl tarif edilebilir ki? Sanırım yaşayanlar hissedebilir ancak...

Ben bu gururu, sevinci sadece şimdilerde yaşamadım ki Andırın'da...

Ekmek arası helva yiyen çocuğun Cuma günkü menü de artık çorba sonrası lahmacunu yerken, içme suyunu geç indirdiğiniz köyde gece yarısı kurban kesmeye kalkarken, makam aracı olarak kullandığım arazi aracım ile gidemeyip de inip yürüdüğüm yoldan, aracımın içinde etrafı seyredip giderken, evinin yapımına yardımcı olduğumuz vatandaşımızın çocuğu bacağına sarılıp (6 yaşında güneş görmemekten ve bakımsızlıktan yürüyemeyen) okul istediğini söyleyen, mevzuata rağmen bu çocuğu yerleştirdiğimiz yatılı okulda yanıma önlüğüyle gelip kaçamak gülen gözlerle

bakarken, yolağtan bozma okul tuvaletlerinde su içmekten kurtulan çocuklarımızın neşeli hallerini izlerken, bir yıl önce “Susuzluktan hayvanlar bağılıyor” diyen muhtarın “Kaymakam bey hanımlar çamaşır makinesi istiyor” sözlerini dinlerken, verdiğimiz fidanlardan yetişen ilk elmayı yerken ve daha neler nelerle beraber hissettiğim ben bu gururu bilir misiniz?

Şimdi bu yazıya bakıp da sanki her şey güllük gülistanlık oldu,eksiklikler bitti filan diye düşünmeyin sakın,bunu ben de biliyorum elbet...

Diğer sayfalarda da rica üzerine gönderdiğim yaklaşık 4 yıllık faaliyetlere ilişkin kısa özet yazıda da göreceksiniz ki bir çok şey yapıldı ama bitmedi.Bu dönemde Andırın’da yapmaya çalıştığımız şey en insani standartlara ulaşma manasında temel yapısal eksiklikleri mümkün olduğu kadar gidermekti.Temin edebildiğimiz en üst imkanları en üst seviyede ,iyi niyetli ,en verimli kullanmaya çalıştık ve sanırım başarılı olduk.

Andırın’ın tüm Türkiye ile beraber yaşadığı bazı problemler var ki bunlar genel ölçekli çözümlerle uzun vade de giderilebilecek meseleler (İşsizlik, fakirlik gibi...) bir de coğrafi yapısının getirdiğı problemler var ki bunları da çok fazla coğrafyayı değıştirme şansı bulamayacağımıza göre insani standartları temin noktasında ancak çözümler bulabilirdik ki bunları yapmaya çalıştık.

Bir de bir problemi daha var ki beni yıllarca üzen ve düşündüren de bu oldu.Belki de diğer problemleri bu artırıyordu iyice.İçinde bulunduğum ortamlarda çoğı zaman dile getirdim bu problemi ,eksikliği... Andırınlıların birbirini yeterince sevmemesi problemini....

Bu problem öyle zor durumlarda bıraktı ki bazen ... 50 m2 yer için avukat tutan 7 kişi gördüm mesala...Her gün mesaiye gelirken adliye katında onlarca insan,kadın-çocuk gördüm üzülerək.

Bu problemin çözümü öyle iş makinesiyle filan olmuyor, zamanla eğitimle, fakirliğin giderilmesiyle olacak diye düşünüyor dışarıda yaşayan eğitimli ya da eğitimsiz dünyayı daha iyi tanıdığına inandığım tüm Andırınlılar’ a görev düşüyor Andırın’da yaşayan fikirdaşları gibi...

4 yıllık görev sürem boyunca eğer başarılı olmuşsak ki yaklaşımlardan edindiğim izlenim budur. Hiç bir işimizi tek başına yapmadım, yapamazdım. Bu başarıyı elde etmemizde görev yapan tüm memur arkadaşlarımin başta kurum amirleriyle beraber, Belediye Başkanları ve çalışanlarının Andırın’ı düşünen tüm siyasetçilerin, işçilerin, memleketin değışik bölgelerinde görev yapan meslektaşlarımin, Andırın’ın meseleleri hakkında kafa yoran Andırın dışındaki tüm dostların geldiğim ilk günden beri hep ilgi gösteren Sayın Ahmet NARİNOĞLU ağabeyimin, Andırın’ın dertlerini samimiyetle dinleyip çözüm bulmaya çırpınan Adana Valimiz İlhan ATİŞ ve Kahramanmaraş Valimiz M.Niyazi TANILIR Bey’in ve de tabii ki rüyamda çimento pazarlığı yaparken, eve geç giderken, cep telefonuyla saatlerce konuşurken bana sonsuz sabır gösteren sevgili eşim Hande Hanım’ın Çocuklarımin Ahmet ve Melike’nin hakları çok fazla. Hepsine şükranlarımı sunarım.

Başta ki dediğim gibi;”Bu bir veda yazısı değil” Nasıl veda edebilir ki insan her zaman hatırlarına....

Sadece hoşça kalın.